

Arrest

nr. 55 388 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gelet op het arrest van 8 november 2010 waarbij de verdere behandeling van het beroep tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BÜCHLER, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“ U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine afkomstig uit Ordjonikidzevskaya in Ingoesjetië.

Op 18 december 2000 was u getuige van de moord op drie Russische soldaten nabij het dorp Nizjni Alkun in Ingoesjetië. U vergezelde toen vier vrienden die van plan waren om enkele flessen vodka bij Russische soldaten in te ruilen tegen patronen. De deal liep echter verkeerd. U zag hoe uw vrienden de drie Russische soldaten met messen ombrachten. U vertrok samen met uw vrienden van de plaats van de misdaad. Toen de auto even later bij een controlepost werd gestopt, zetten uw vrienden het op een lopen. U bleef achter en werd opgepakt. U vertelde de politie de namen van uw vrienden, maar zij werden echter nooit opgespoord. Hoewel u aanvankelijk werd beschuldigd van de moord op

de soldaten, werd de aanklacht nadien veranderd in illegaal wapenbezit. De politie had namelijk een kalashnikov bij u thuis gevonden. Dit wapen behoorde eigenlijk toe aan uw vader, maar u nam de verantwoordelijkheid op zich. U werd door de rechtbank van het district Sunzja veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar waar u uiteindelijk maar twee jaar en tien maanden van uitzat, omdat uw vader smeergeld betaalde voor een vervroegde vrijlating.

In juli 2004 werd u thuis gearresteerd door de lokale politie na een grootscheepse aanval van rebellen. U werd geslagen en beschuldigd van medeplichtigheid bij deze aanval, maar door de getuigenissen van burens werd u na zes dagen terug vrijgelaten. In de periode tussen 2004 en 2006 werd u driemaal opgeroepen door de politie. U werd eenmaal door het parket ondervraagd, zonder dat u evenwel werd aangehouden. In 2004 of 2005 hoorde u van Chachagulkov, een kennis die bij de politie werkte, dat u gevisieerd werd omdat u op een zwarte lijst zou staan.

In mei en juni 2006 werd u wederom gearresteerd door de politie. U werd telkens voor drie dagen vastgehouden en ondervraagd over mogelijke banden met bepaalde personen.

In de herfst van 2007 werd u gearresteerd na een aanslag op politieagenten. Men verdacht u van betrokkenheid bij deze zaak. U werd gedurende vijf dagen vastgehouden en zwaar geslagen. Na uw vrijlating moest u voor verzorging naar het ziekenhuis. Na dit incident kreeg u schrik en dook u onder. U verbleef daarna voornamelijk bij uw zus in het dorp Kantichevo.

In 2007 vertrok u naar de Russische deelrepubliek Basjkirië met de bedoeling om u daar te vestigen. De plaatselijke autoriteiten weigerden echter u daar te registreren omwille van uw Ingoesjetische afkomst. U werd herhaaldelijk opgepakt door de politie omdat u geen registratie had, waarna u smeergeld moest betalen om vrij te komen. Omdat u zich daar niet kon vestigen en omdat u geen werk vond, keerde u na enkele maanden terug naar Ingoesjetië.

Na uw terugkeer begin 2008 werd u nog één of twee keer opgeroepen voor een verhoor bij de lokale politie.

In april 2009 bood u twee rebellen gedurende een tiental dagen onderdak in uw eigen huis. In oktober 2009 werd één van hen vermoord. De andere rebel werd opgepakt. U vermoedde dat het feit dat u onderdak had geboden aan rebellen het begin was van uw latere problemen.

Op 22 juni 2009 omsingelden speciale eenheden uw huis in Ordjonikidzevskaya. U was toen niet thuis. De militairen ondervroegen uw burens omtrent uw verblijfplaats. Uw moeder stapte naar de lokale politie om verhaal te halen, maar zij verklaarden niet van deze actie op de hoogte te zijn. Rustam Mirzoyev, een kennis van u die hoofdresearcher van het plaatselijke parket is, vertelde u een week nadien dat u op de zwarte lijst van de FSB stond.

Op 2 september 2009 vond er opnieuw een inval plaats toen u niet thuis was. Uw woning werd doorzocht en al uw documenten en foto's werden meegenomen. Een familielid wilde een klacht neerleggen bij het parket, maar deze klacht werd niet aanvaard.

Op 14 november 2009 werd uw woning, in uw afwezigheid, bij een nieuwe inval grondig doorzocht. Uw moeder en uw zus werden ondervraagd over uw verblijfplaats. Uw zus werd geslagen.

Op 28 november 2009 zat u samen met uw neef in een auto, toen uw wagen werd aangereden door een gepantserd UAZ-voertuig. Uw auto werd beschoten. U sloeg op de vlucht en kon na een achtervolging uw belagers afschudden. U besloot daarop te vertrekken.

Op 27 december 2009 vertrok u uit Ingoesjetië. U reisde met de auto van uw schoonbroer naar Moskou. Omdat u vergezeld werd door een zekere A.(...), een medewerker van de politie, kon u controleposten passeren zonder documenten te moeten tonen. In Moskou kreeg u een vals paspoort met visum.

Op 3 januari 2010 vertrok u met een reisbus vanuit Moskou naar België. U kwam aan in België op 4 januari 2010 en vroeg de volgende dag asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.

De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en

wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u vreest om in Ingoesjetië door de autoriteiten, in casu de militairen en de FSB, te zullen worden vermoord. U stelt dat u geviseerd wordt omdat u bij de FSB op een zwarte lijst zou staan. Verder vreest u ook dat de rebellen u zouden willen ombrengen omdat u de namen van de daders van de moord op de Russische soldaten aan de politie hebt doorgegeven.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over de motieven waarom u zou vervolgd worden, alsook over de personen of groepen die u zouden vervolgen.

Toen u tijdens het eerste interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u in 2009 – na enkele jaren geen problemen te hebben gekend – opnieuw geviseerd werd door de autoriteiten, had u daar geen verklaring voor.

U antwoordde dat u niet wist waarom men u ineens viseerde omdat dat u toen niets had misdaan (CGVS 02/06/2010, p. 15). U zei ook dat u geen concreet antwoord op kon geven op de reden voor uw vervolging (CGVS 02/06/2010, p. 17). U speculeerde dat de reden voor uw vervolging misschien lag in het feit dat u voor een korte periode betrokken was geweest bij de logistieke ondersteuning in de Eerste Tsjetsjeense Oorlog in 1995 (CGVS 02/06/2010, p. 21).

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal kwam u plots wél met een concrete reden op de proppen waarom u in 2009 vervolgd werd.

U verklaarde toen namelijk dat u in april 2009 twee gezochte rebellen had gehuisvest en vermoedde dat u daarom vanaf juni 2009 geviseerd werd door de autoriteiten (CGVS 01/07/2010, p. 2-3).

Het is echter weinig geloofwaardig dat u dergelijk belangrijk element – de reden voor uw vervolging door de autoriteiten én de oorzaak dat u uw land moest ontvluchten – niet eerder zou vermeld hebben.

Er moet overigens opgemerkt worden dat u het feit dat u gezochte rebellen gehuisvest zou hebben helemaal niet vermeld hebt tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal, noch bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het eind van het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u nochtans expliciet gevraagd of u alle belangrijke dingen die aanleiding hadden gegeven voor uw vertrek aangehaald had, waarop u bevestigend had geantwoord (CGVS 02/06/2010, p. 23). Gevraagd waarom u dit uiterst belangrijk gegeven niet had verteld, antwoordde u dat u dit niet had gedaan omdat het louter vermoedens betroffen (CGVS 01/07/2010, p. 3).

Deze uitleg is echter niet afdoende.

Zo is het niet geloofwaardig dat u dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas niet spontaan zou meegedeeld hebben. Voorts lijkt het weinig geloofwaardig dat u uw vermoedens wél uitlette over het feit dat uw deelname aan de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, in 1995, iets te maken zou hebben met uw vervolging in 2009, terwijl u uw vermoedens over het feit dat het herbergen van gezochte rebellen in april 2009 gelinkt was aan uw problemen verzwegen zou hebben.

Er kan ook vastgesteld worden dat u bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog een ander motief aanhaalde waarom u door de autoriteiten zou zijn vervolgd.

U verklaarde toen immers dat “De reden was dat ik zagezegd bepaalde informatie, over hen, had doorgegeven aan anderen.” (DVZ vragenlijst, nr. 5).

Wanneer u bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd om deze verklaring te duiden, bleef u het antwoord schuldig. U zei dat u niet wist wat deze uitspraak betekende.

Toen u gevraagd werd waarom u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wél een motief voor uw vervolging kon geven, terwijl u bij het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal geen idee meer bleek te hebben waarom men u zou vervolgen, antwoordde u dat u nooit dergelijke verklaringen had afgelegd. U opperde dat de tolk u misschien niet goed begrepen had, ofwel slecht had vertaald (CGVS 02/06/2010, p. 17-18).

Deze uitleg is echter niet acceptabel. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u immers voorgelezen. Hoewel u met klem ontkende dat uw verklaringen u werden voorgelezen, behoort dit evenwel tot de standaardprocedure (dit wordt ook expliciet vermeld op in het DVZ-verslag). Na het voorlezen van uw verklaringen, bevestigde u deze ook met u handtekening. Vervolgens ontving u ook een kopie van dit gehoorverslag.

Het is in dit opzicht trouwens zeer opmerkelijk dat u voor aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal wél opmerkte dat er een datum foutief was genoteerd in het DVZ-verslag (CGVS 02/06/2010, p. 2), terwijl u geen enkele opmerking maakte over het feit dat de motieven voor uw vertrek uit Ingoesjetië volledig verkeerd zouden zijn opgetekend.

Bovendien bleken uw verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de identiteit van uw vervolgers. Zo verklaarde u over het incident waarbij uw auto werd aangereden en beschoten op 28 november 2009 het volgende: "Het waren militairen, maar ik weet niet tot welke dienst zij behoren. Ze spraken wel Russisch." (DVZ vragenlijst, nr. 5).

Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u, behalve het vermoeden dat deze aanvallers tot de FSB behoorden, geen aanwijzingen had over hun identiteit.

Toen u werd gewezen op het feit dat u eerder had verklaard dat u die mannen Russisch praatten, antwoordde u dat dit onmogelijk had kunnen weten omdat u toen meteen doorgereden was en niet was gestopt om met hen te praten (CGVS 02/06/2010, p. 16-17).

Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Uw verklaring als zou de tolk aan de basis liggen van dit misverstand is, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet aanvaardbaar.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde dat u ook vervolging vreest door rebellen, omdat u de namen van uw kameraden die in 2000 de Russische militairen hadden vermoord zou hebben doorgegeven aan de autoriteiten (CGVS 02/06/2010, p. 19-20), terwijl u daar bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gewag van gemaakt had. Het is weinig geloofwaardig dat u een dergelijk belangrijke vrees niet eerder aangehaald zou hebben.

Ten tweede zijn uw ook verklaringen over het feit dat u in de periode van 2007 tot 2009 ondergedoken zou geleefd hebben uit vrees voor vervolging door de autoriteiten ongeloofwaardig.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na uw laatste arrestatie door de lokale politie in 2007, waarbij u toen zwaar toegetakeld werd, nog zelden thuis was uit angst voor de autoriteiten. U verbleef het grootste deel van uw tijd ondergedoken bij uw zus in Katichevo. U verklaarde dat u daarom in deze periode geen problemen had gekend (CGVS 02/06/2010, p. 10).

Tijdens het tweede gehoor beweerde u echter dat u ook in 2008 tweemaal door de lokale politie was opgeroepen voor een verhoor (CGVS 01/07/2010, p. 5).

Het feit dat u zou ingaan op convocaties van de politie, terwijl u beweert dat u zich in die periode ondergedoken leefde, lijkt echter weinig geloofwaardig. Indien u werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor een nieuwe arrestatie, lijkt het niet echt geloofwaardig dat u zich vrijwillig zou gaan aanmelden bij de politie.

Er kan daarenboven worden opgemerkt dat u pas bij het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor het eerst vermeldde dat u in 2008 twee keer werd opgeroepen voor verhoor, terwijl u eerder verklaarde dat u in die periode geen problemen had gekend (CGVS 01/07/2010, p. 6).

Het is verder opmerkelijk dat, toen u gevraagd werd om welke redenen de politie u toen voor verhoor opriep, u hier geen antwoord op kon geven (CGVS 01/07/2010, p. 6). Bovendien lijkt ook uw bewering als zou u in april 2009 in uw eigen huis onderdak hebben geboden aan twee gezochte rebellen, weinig geloofwaardig.

U beweerde immers dat u in de periode 2007-2009 zelf zo weinig mogelijk thuis kwam omdat u vreesde dat u daar gearresteerd zou worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

U legde namelijk herhaaldelijk inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over zowel de motieven voor uw vervolging, de identiteit van uw vervolgers, als de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben uit vrees voor vervolging.

U legt bovendien geen enkel objectief element voor waaruit zou kunnen blijken dat u recent wel degelijk problemen hebt gekend in Ingoesjetïë.

Hoewel u wel een vonnis van een rechtbank uit 2000 voorlegt, alsook enkele krantenartikels die uw problemen in 2000 attesteren, kunt u op geen enkele manier uw bewering staven als zou u later nog problemen gekend hebben. Dit lijkt weinig geloofwaardig, gezien u blijkens uw verklaringen herhaaldelijk convocaties zou hebben ontvangen om zich aan te melden bij de politie (CGVS 02/06/2010, p. 9; CGVS 01/07/2010, p. 5-6).

Gevraagd waarom u dergelijke documenten niet kon voorleggen, antwoordde u dat dit onmogelijk was omdat deze documenten niet bewaard zijn gebleven en omdat het onmogelijk zou zijn om deze te verkrijgen (CGVS 02/06/2010, p. 21).

Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u geen documenten zou kunnen bekomen die uw problemen na 2000 zouden kunnen staven. U legde immers wel het vonnis van de rechtbank uit 2000 voor. U vertelde hoe u aan een kennis, I.(...) M.(...), gevraagd had dit document bij het parket af te halen en dit nadien naar België op te sturen (CGVS 02/06/2010, p. 21).

U verklaarde bovendien hoe R.(...) M.(...), zoon van voornoemde en hoofdinspecteur bij het parket, u in juni 2009 geholpen had door u te waarschuwen dat u gezocht werd door de FSB (CGVS 02/06/2010, p. 18-19). Indien u over zulke goedgeplaatste contactpersonen in Ingoesjetïë beschikt, is het weinig

geloofwaardig dat u geen enkel document, zoals een convocatie of een proces-verbaal, zou kunnen verkrijgen die uw problemen zouden kunnen onderbouwen.

De kopie van uw identiteitskaart en uw rijbewijs ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het vonnis van de rechtbank van het district Sunzja dd. 16/01/2002 en de internetartikels (cf. bijlage 5 documenten) attesteren dat u in 2000 werd gearresteerd voor verboden wapenbezit en veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Deze documenten kunnen echter in geen geval een bewijs zijn voor de problemen die u nadien zou hebben gekend.

Deze latere problemen werden bovendien op verschillende punten ongeloofwaardig bevonden. De internetartikels over de dood of de arrestatie van de twee gezochte rebellen (cf. bijlage 6 documenten) kunnen geen bewijs vormen voor uw bewering dat u vervolgd zou zijn omdat u hen zou hebben ondergebracht. U wordt immers niet persoonlijk in deze artikels vermeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden. “

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker legde ter terechtzitting van 3 november 2010 een medisch verslag van 29 oktober 2010 van een geneesheer-psychiater, verbonden aan een kliniek in St. Vith, neer; dit verslag was gesteld in de Duitse taal en was niet vergezeld van een vertaling naar de proceduretaal.

Nadat de zaak bij arrest nr. 50 907 van 8 november 2010 van de Raad tegensprekelijk was uitgesteld, legde verzoeker op de terechtzitting van 25 november 2010 een voor eensluidende vertaling van voormeld medisch verslag neer.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 augustus 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet, een schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij wijst er op dat uit de lezing van de verhoorverslagen blijkt dat hij zeer veel gedetailleerde en nauwkeurige informatie kon geven.

Hij stelt dat hij de exacte reden van de vervolging niet kent en steeds verklaard heeft vermoedens te hebben omtrent de motieven van zijn vervolging;

Het feit dat hij de exacte motieven niet kent, is volgens hem geen reden om van hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

Hij verwijst naar artikel 48/3 van voormelde wet dat stelt dat het niet ter zake doet of verzoeker in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging, indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.

Hij laat gelden dat hij hulp heeft geboden aan de broer van I. G. en daarmee een groot risico heeft genomen voor hemzelf, zijn moeder en zijn zus, omdat hij zich moreel verplicht voelde deze te helpen, en voegt er aan toe dat het niet is omdat hij zelf geen strijder is, dat zijn vervolgers hem niet kunnen beschouwen als zijnde een strijder.

Hij vermeldt dat hij regelmatig een psychologe bezoekt om over zijn probleem te praten.

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat hij de exacte identiteit van zijn vervolgers niet kent, legt verzoeker uit dat het niet steeds duidelijk is met welke dienst men te maken heeft.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden ongeloofwaardigheid omtrent zijn verklaringen "ondergedoken" te hebben geleefd en hij toch inging op convocaties, verklaart hij dat hij de convocatie pas vermeldde bij zijn tweede verhoor aangezien het voor hem niet van groot belang was; hij stelt ook dat hij zich ging aanmelden gewoon om problemen te vermijden. Hij stelt ook dat hij nooit verklaarde "ondergedoken" te hebben geleefd, wél dat hij verklaarde dat hij "nog zelden thuis kwam".

Verzoeker wijst er nog op dat het voordeel van de twijfel kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en de onderzoeker overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

Verzoeker ontkent bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben dat hij uit de wagen was gestapt om met zijn vervolgers te praten en dat *"hij bepaalde informatie over hen had doorgegeven"*. Hij blijft erbij dat zijn verklaringen hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer werden voorgelezen en voegt er aan toe dat er geen enkel bewijs is dat de standaardprocedure correct werd gevolgd.

Aangaande de in de bestreden beslissing opgeworpen afwezigheid van schriftelijke bewijzen -buiten het vonnis van het jaar 2000 waarvoor verzoeker volgens hem beroep moest doen op de hulp van een vriend die een kopie ging halen bij de rechtbank-, stelt verzoeker dat hij inderdaad geen bewijzen kan voorleggen. Hij stelt dat hij van verschillende incidenten wel documenten heeft gehad, maar deze nooit heeft bewaard en dat hij van andere incidenten nooit een document van de autoriteiten heeft ontvangen omdat er ook geen documenten van worden afgeleverd.

Het feit dat verzoeker geen documenten kan voorleggen van zijn problemen, is volgens hem geen reden om van hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoeker laat nog gelden dat de vaststelling van bepaalde "tegenstrijdigheden" of "omissies" in zijn relaas er niet mogen toe leiden dat zijn vrees bij terugkeer niet meer wordt onderzocht.

Hij herhaalt dat hij tot een gevangenisstraf werd veroordeeld omwille van illegaal wapenbezit -wat niet in twijfel wordt getrokken-, dat hij sinds het incident met de vermoorde soldaten in verband gebracht wordt met rebellen, dat zijn naam op een zwarte lijst figureert, dat hij sindsdien regelmatig wordt lastig gevallen door de autoriteiten, dat verschillende van zijn vrienden omgebracht werden, dat hij bang werd en besloot te vluchten.

Dat gezien hij reeds lange tijd niet meer in zijn land verblijft, de autoriteiten dit verdacht zullen vinden en hem ervan verdenken zich te hebben opgehouden met de rebellen.

Hij vraagt van hem de vluchtelingstatus te erkennen.

Wat betreft zijn vraag om subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wijst hij op de onveilige situatie in Ingoesjetië en verwijst naar het Cedoca-document, naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse zaken en naar een Nederlands Ambtsbericht van april 2010. Hij vraagt in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. De oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Verweerder benadrukt terecht dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Waar verzoeker benadrukt dat hij de exacte reden van vervolging niet kent maar enkel vermoedens heeft, antwoordt verweerder terecht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken. Verweerder stelt terecht dat de vage en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker omtrent de motieven van zijn voortgehouden vervolging de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker de exacte identiteit van zijn vervolgers niet kent, antwoordt verzoeker dat het niet steeds duidelijk is wie zijn exacte vervolgers zijn en verwijst naar het Nederlands Ambtsbericht van april 2010 dat bevestigt dat het inderdaad niet steeds duidelijk is met welke dienst men te maken heeft.

Van een asielzoeker mag echter inderdaad verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker over het incident waarbij zijn auto werd aangereden en beschoten op 28 november 2009 het volgende: *"Het waren militairen, maar ik weet niet tot welke dienst zij behoren. Ze spraken wel Russisch."* (zie vragenlijst van 28 november 2009, rubriek 3, vraag 5).

Tegenover het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad van 2 juni 2010, p. 17) verklaarde verzoeker echter dat hij, behalve het vermoeden dat deze aanvallers tot de FSB behoorden, geen aanwijzingen had over hun identiteit. Terecht werd tot een tegenstrijdigheid beslist.

Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad van 2 juni 2010, p. 19-20) vermeldde dat hij ook vervolging vreest door rebellen, omdat hij de namen van zijn kameraden die in 2000 de Russische militairen hadden vermoord zou hebben doorgegeven aan de autoriteiten terwijl hij daar bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van gemaakt had.

Het is inderdaad weinig geloofwaardig dat verzoeker een dergelijk belangrijke vrees niet eerder aangehaald zou hebben.

De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie die stelt dat het niet steeds duidelijk is met welke dienst men te maken heeft, kan verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de identiteit van zijn belagers niet verklaren.

Op de motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker in de periode 2007-2009 "ondergedoken leefde" (*"Nadien kwam ik zelden thuis. Ik was bang"*; zie het verhoorblad van 2 juni 2010, p. 10), terwijl hij wel inging op convocaties van de politie en strijders herbergde, wordt vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker betwist bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard *"De reden was dat ik zagezegd bepaalde informatie over hen, had doorgegeven aan anderen"*, en dat hij uit de wagen is gestapt om met zijn vervolgers, die Russisch zouden gesproken hebben, te praten. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat men hem na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen niet heeft voorgelezen in het Russisch.

Verzoekers raadsman voegde op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat het niet behoort dat men zich op tegenstrijdigheden beroept terwijl er op geen enkele manier kan worden nagegaan of de procedure correct verlopen is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij voert aan dat bij de verhoren bij deze dienst er immers noch een advocaat aanwezig mag zijn, noch worden de verhoren op band opgenomen zodat men zich dan ook ernstige vragen kan stellen bij de betrouwbaarheid van de vragenlijsten die bovendien bedoeld zijn voor het Commissariaat-generaal.

Het feit dat dit een standaardprocedure is voor de Dienst Vreemdelingenzaken houdt, volgens verzoeker, geen enkel bewijs in dat deze procedure ook degelijk correct gevolgd werd.

De Raad stelt vast dat verzoeker de vragenlijst heeft ondertekend. Verzoeker liet trouwens op het einde van de bedoelde vragenlijst, waar hem daartoe de mogelijkheid werd geboden (vragenlijst, rubriek 3, vraag 8), de kans onverlet om opmerkingen over het verloop van zijn ondervraging te formuleren. De Raad is bijgevolg van mening dat verzoeker door het ondertekenen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud ervan heeft aanvaard.

Verzoeker legt ook niet uit hoe bijstand van een raadsman een invloed zou gehad hebben bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste

interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Daarenboven is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de juistheid van zijn verklaringen. Verder wijst verweerder er terecht op dat verzoeker bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 juni 2010 bijgestaan door zijn raadsman, de gelegenheid werd geboden mogelijke onvolkomenheden in de neerslag in de vragenlijst aan te duiden en bij te sturen, wat verzoeker ook deed.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat verzoeker voor de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal (zie het voormeld verhoorverslag, p. 2) wél opmerkte dat er een datum foutief was genoteerd tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij geen enkele opmerking maakte over het feit dat de motieven voor zijn vertrek uit Ingoesjetië verkeerd zouden zijn opgetekend.

Niettegenstaande uit de vragenlijst zelf van 29 januari 2010 (zie p. 1) blijkt dat het *“is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal”* en dat er in dit stadium van de asielzoeker wordt verwacht dat hij *“in het kort weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert”*, blijkt uit het betrokken document dat verzoeker werd geadviseerd om *“de voornaamste elementen of feiten”* en dus de kernelementen van zijn asielrelaas uiteen te zetten. Het komt verzoekers geloofwaardigheid ook niet ten goede dat hij in deze vragenlijst naliet één van de kernelementen van zijn asielrelaas, namelijk zijn vermoeden vanaf juni 2009 gevisieerd te worden door de autoriteiten omdat hij in april 2009 twee gezochte rebellen had gehuisvest, aan te geven.

Tijdens zijn verhoor van 1 juli 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 2-3) gaf verzoeker deze concrete reden waarom hij in 2009 vervolgd werd immers duidelijk aan. De uitleg van verzoeker voor de omissie tijdens zijn gehoor van 1 juli 2010, met name dat hij dit niet had verteld omdat het louter vermoedens betroffen, werd door de commissaris-generaal terecht als niet geloofwaardig beschouwd. Inderdaad kan niet worden aanvaard dat verzoeker dergelijk belangrijk element in zijn asielrelaas niet spontaan heeft meegedeeld. Voorts is het ook ongeloofwaardig dat verzoeker zijn vermoedens wél uitlette over het feit dat zijn deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog, in 1995, iets te maken zou hebben met de vervolging in 2009, terwijl hij zijn vermoedens over het feit dat het herbergen van gezochte rebellen in april 2009 gelinkt was aan zijn problemen, niet zou hebben geuit.

Aangaande de afwezigheid van stukken ten bewijze van zijn problemen met de autoriteiten na 2000, wordt opgemerkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen ondersteunen.

Verzoeker slaagt er derhalve niet in tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt.

Waar verzoeker herhaalt geen documenten te kunnen voorleggen van zijn problemen na 2000 omdat hij deze niet bewaard heeft, geeft de bestreden beslissing duidelijk aan dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen documenten zou kunnen bekomen die zijn problemen na 2000 zouden kunnen staven, te meer daar verzoeker over goedgeplaatste contactpersonen (o.a. een hoofdinspecteur bij het parket die verzoeker al eerder zou hebben gewaarschuwd) in Ingoesjetië lijkt te beschikken en hij wel in staat was om het vonnis van de rechtbank betreffende zijn problemen in 2000 via een kennis, die dit document bij het parket zou afgehaald hebben, naar België te laten versturen.

Het feit dat verzoeker het bestaan van zijn recente problemen niet bewijst, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wel degelijk op de helling.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat deze zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Op de opwerping van verzoeker dat de vaststelling van bepaalde *“tegenstrijdigheden”* of *“omissies”* er niet toe mogen leiden dat de kernvraag niet meer gesteld moet worden, met name of er sprake is van een gegronde vrees daar het immers de vrees bij terugkeer is die moet worden onderzocht.

Verzoeker haalt aan dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf omwille van illegaal wapenbezit, dat hij hiervan een vonnis van de rechtbank kon voorleggen en dat deze feiten niet in twijfel werden getrokken. Verder laat hij gelden dat hij sinds het incident met de vermoorde soldaten in verband gebracht wordt met de rebellen en zijn naam voorkomt op een zwarte lijst.

Verzoeker verklaart dat hij sinds zijn vrijlating regelmatig lastiggevallen wordt door de autoriteiten en dat verschillende van zijn vrienden reeds werden omgebracht door de autoriteiten zodat hij bang werd en besloot te vluchten. Ondertussen, zo stelt verzoeker, is hij reeds sinds een lange periode afwezig en de Russische autoriteiten zullen dit uiteraard verdacht vinden en zullen hem ervan verdenken zich te hebben opgehouden bij de rebellen.

Verweerder antwoordt dienaangaande in zijn nota terecht dat het niet volstaat wanneer verzoeker verklaart een vrees voor vervolging te koesteren. Hij dient deze vrees ook aannemelijk te maken.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in slaagde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zo werden er onder meer ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld en legde verzoeker geen bewijs voor recent wel degelijk problemen te hebben gekend in Ingoesjetï. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Op de opmerking van verzoeker dat hij reeds sinds een lange periode afwezig is en de Russische autoriteiten dit uiteraard verdacht zullen vinden, volstaat het er op te wijzen dat de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven als ongeloofwaardig werden beoordeeld; verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk in een negatief daglicht te staan bij zijn autoriteiten.

Waar verzoeker verwijst naar het CEDOCA-rapport "Veiligheidssituatie in Ingoesjetï" van 5 november 2009 en naar het recente Nederlandse Ambtsbericht van april 2010 waarin sprake is van een toename van geweld, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst tonen geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker betwist dat zijn verklaringen tegenstrijdig of incoherent zouden zijn en zich beroept op artikel 4, § 5 van de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG en verwijst naar de UNHCR, "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" en naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt verweerder terecht op dat voormelde Richtlijn overgenomen is in de vreemdelingenwet van 15 december 1980, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten, dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Gelet op wat voorafgaat, kan van verzoeker de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet niet worden erkend.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook gelden aan dat hij zich moreel verplicht voelde de strijders te helpen en bij hem in huis te nemen maar door dit risico te nemen hij niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van zijn moeder en jongere zus in gevaar heeft gebracht.

Verzoeker verklaart dat hij het moeilijk heeft om hierover te praten en dat hij regelmatig een psychologe bezoekt; hij verwijst dienaangaande naar een attest van een Polykliniek in Vielsalm.

De Raad leest in dit attest slechts dat verzoeker meerdere malen op consultatie is geweest. Dit verklaart de tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn asielrelaas niet.

Verweerder wijst er ook terecht op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker bracht voor de Raad ook een medisch verslag bij van 29 oktober 2010 van een geneesheer-psychiater.

In zijn brief van 29 oktober 2010 (zie p. 3) wijst verzoeker er op dat de arts vermeldt dat hij alle symptomen vertoont van een posttraumatische stressstoornis na extreme traumatisering en vraagt indien door de Raad niet zou worden besloten tot erkenning van de status van vluchteling, aan de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

De Raad leest in het medisch verslag van 25 oktober 2010 de voorgeschiedenis van verzoeker zoals het verslag stelt *"de patiënt verklaart"*.

Het verslag bevestigt dat verzoeker alle symptomen vertoont van een posttraumatische stressstoornis na extreme traumatisering; in de rubriek "Psychiatrische ziekte/toestand" van het verslag leest de Raad verder dat *"de patiënt is alert, steeds geïntereerd, in het contact slechts kort bereikbaar. Hij kan zich nauwelijks concentreren, zijn geheugencapaciteiten zijn licht beperkt"*.

De Raad is van oordeel dat dit verslag geen melding maakt dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden of zijn toestand dermate was dat hij geen coherente verklaringen kon afleggen.

Hat attest wijzigt derhalve niets aan de gemaakte vaststellingen.

De Raad is van oordeel dat hem geen elementen ontbreken om over het beroep van verzoeker te kunnen oordelen; er is derhalve geen reden om aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

3.6. Verzoeker voert aan dat de onveiligheid in Ingoesjetië is toegenomen en benadrukt dat er op regelmatige en dagelijkse basis slachtoffers vallen en meer bepaald ook burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst hiervoor naar en citeert uit het CEDOCA-document 'Veiligheidssituatie in Ingoesjetië van 5 november 2009, toegevoegd aan het administratief dossier, de reisadviezen betreffende de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus op de website van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse zaken en het Nederlands Ambtsbericht van april 2010. Verzoeker is van mening dat de onveilige situatie in Ingoesjetië wel degelijk beschouwd kan worden als zijnde een situatie van willekeurig geweld.

Besloten werd dat er aan het relaas van verzoeker geen geloof kan gehecht worden.

Verzoeker kan zich niet baseren op dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Ingoesjetië, antwoordt verweerder terecht dat uit de motivering in de bestreden beslissing die steunt op informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet bestaat.

Verzoeker citeert wel passages uit de desbetreffende informatie en leidt hieruit af dat de situatie in Ingoesjetië toch ernstig te noemen is, maar toont hiermee niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct is, noch toont hij hiermee aan dat de situatie in Ingoesjetië voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet.

Ondanks een toename van het aantal incidenten valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gerichte acties zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Dezelfde opmerking kan gemaakt worden met betrekking tot de verwijzing naar het Nederlands Ambtsbericht van april 2010.

Wat betreft de verwijzing naar het reisadvies op de website van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse zaken merkt verweerder op dat een reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar de Noordelijke Kaukasus willen reizen en geenszins slaat op burgers uit deze regio, daar waar de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, daarentegen wel op het veiligheidsrisico voor burgers in Ingoesjetië slaat.

Op basis van de elementen van het dossier besloot de commissaris-generaal terecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op 2 juni en 1 juli 2010, dat hij tijdens dit verhoor bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn

verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE